

Ape adânci

Când lumea ta începe să se clatine

Prefață

Ți se poate și ție întâmpla. Și când ți se întâmplă, amintește-ți că viața și sănătatea sunt daruri din har. Aceeași înțelepciune, dragoste și bunătate, care le dă, poate tot așa de bine să le oprească sau să le revoce.

În timp ce scriu aceasta (mai 2010), fiul nostru Edward de 15 ani, este în unitatea de terapie intensivă a spitalului UMC de aici din Olanda. Marți, cu două săptămâni în urmă a fost operat la inimă. Chirurgul ne-a explicat misiunea lui: (1) să plaseze prin inimă două by-pasuri, pentru ca sângele care intră în camera stângă a inimii să poată ajunge și în camera din dreapta a inimii și invers; (2) să monteze o valvulă cardiacă pentru sângele care curge de la inimă spre plămâni; (3) să conducă direct la plămâni sângele care vine de la cap și de la brațe, însă aproximativ jumătate din sângele său trebuie să ajungă pasiv la plămâni; și (4) să stabilizeze starea lui momentană. Trei chirurghi au lucrat mai mult de zece ore, mai mult de jumătate din acest timp inima lui a fost by-pasată, și ca să poată lucra la inimă, inima a fost pentru două ore complet scoasă din funcțiune. Noi l-am văzut imediat după ce a fost adus în unitatea de terapie intensivă. Chirurgii erau mulțumiți și optimiști.

Când lumea ta începe să se clatine

În zilele care au urmat după aceea el nu a ajuns la stabilitatea postoperatorie așteptată. Joi au decis medicii că ceva nu ar fi în ordine. Presupuneau că una din cele două treceri a suferit un colaps. După masa au deschis din nou inima și au făcut corecturile necesare. Vineri a fost o zi de criză. Se va adapta inima la schimbările făcute? El arăta palid, era rece și tremura la fiecare bătaie de inimă. În timpul după-amiezii l-au legat la aparatul de dializă, ca să reducă edemul. Era zguduitor să-l vezi cum lupta, în timp ce era legat cu tot felul de furtunuri, cabluri și monitoare. „Doamne”, am strigat înlăuntrul meu, „trebuie noi să mergem cu adevărat pe acest drum?” Deodată apare în suflet o durere, când simți că ești tocmai în momentul să pierzi un copil. Împreună cu soția mea Anneke am mers într-un parc singuratic din apropiere. Nici măcar nu puteam să mă rog. Nu găseam cuvinte să exprim durerea apăsătoare din sufletul meu. Un șuvoi de gânduri diferite fără continuitate mărea această zăpăceală. Au început să curgă lacrimi, atunci când am început să mă lupt cu „ce va fi dacă” și „de ce”, când am încercat să aduc la unison intențiile unui Tată ceresc iubitor cu durerea pe care noi tocmai o vedeam și o trăiam. Nu sunt un om care ajunge ușor să plângă, dar când lacrimile încep să curgă, este greu să le oprești.

Putea fi evitat?

Cu trei sau patru săptămâni înainte de operația lui Edward, la o ședință cu părinți la școala fiicei noastre cea mai tânără, am întâlnit o pereche creștină simpatcă. Am vorbit despre copiii noștri, așa cum se obișnuiește la astfel de ocazii. Ei au fost surprinși când au auzit că fiul nostru are o problemă cu inima. „Sunteți creștini?”, ne-au întrebat. „Nu v-ați rugat pentru fiul

vostru?” Apoi ne-a prezentat convingerea lui: „Nu se poate să fie voia lui Dumnezeu, ca copiii părinților creștini să nu fie sănătoși”. Într-un mod plin de dragoste s-a oferit să ne viziteze acasă și să se roage pentru fiul nostru Edward. „Vă îndemn”, a adăugat el, „să sunați la spital și să renunțați la termenul pentru operație.” Ne-am dat reciproc adresele de e-mail și mai târziu am plecat acasă. Eram îngrijorați. Era o pereche creștină demnă de iubit și sinceră. Ne lipsea nouă credința? Trebuia noi să aducem „la cunoștința lui Dumnezeu” sub altă formă rugămintele noastre? (Filipeni 4.6) Să intervenim noi la Dumnezeu pentru el și să ținem cu tărie că rugămintele noastre au condus la vindecare? Trebuiau rugămintele noastre să fie mai aprinse?

Mă irită concepția, că Dumnezeu dorește, ca toți copiii credincioșilor să fie sănătoși. Mai mult chiar, eu aș dori mai mult ca toți copiii, cu adevărat toți copiii să fie sănătoși! Dar situațiile concrete ale vieții precum și Sfânta Scriptură nu sprijină această părere. Până la operarea sa, Domnul l-a binecuvântat pe Edward cu un suflet liniștit și pașnic. Noi nu am invitat la noi acasă pe această pereche creștină. Am considerat că pe Edward l-ar face mai confuz, dacă noi în prezența sa ne-am ruga în sensul acestei păreri discutabile. În loc de aceasta i-am invitat să-i însoțească în rugăciune pe mulții alți prieteni și membrii ai familiei, care erau preocupați să se roage pentru Edward. Depărtarea nu trebuia să constituie un obstacol (Matei 8.5-10). Dumnezeu nostru a creat natura noastră și El este credincios față de ea. Dar uneori El acționează împotriva legilor naturii și intervine într-un mod ciudat. El a acționat (în trecut) în felul acesta, și El o face încă. Aceasta este ceea ce în mod obișnuit ne constrânge să ne plecăm în genunchi la rugăciune. Dar din anumite motive durerea, suferința și îngrădirile paralizante rămân parte a acestei lumi decăzute, chiar și la creștinii supuși, chiar și atunci după ce ne-am rugat.

Expresie a dragostei lui Dumnezeu

În timpul ultimei luni am primit multe e-mailuri de la creștini îngrijorați și adânc mișcați, cei mai mulți dintre ei ne erau cunoscuți, dar unii necunoscuți, din apropiere și din depărtare. Până acum am numărat 16 țări diferite. Prin expresia de participare a poporului Său noi ne-am știut iubiți de Tatăl nostru ceresc. Cele mai multe scrisori și e-mailuri conțin cuvinte de îmbărbătare. De exemplu din Jemen: „Ne rugăm pentru fiul vostru ... nădăjduim că se va însănătoși complet ... Domnul să vă încurajeze și să vă întărească în acest timp greu.” Din Columbia, unde s-a născut Edward și unde timp de 15 ani am lucrat ca misionari: „Suntem alături de voi. Cel Atotputernic are totul sub control. Vă iubim”, „Domnul să vă întărească și să vă mângâie”, „Ne rugăm ca Dumnezeu să fie glorificat în această situație.” Din China: „... Domnul folosește experiențele voastre ca să-mi ajute în viața mea”. Din Germania este citată o cântare: „A fost harul, cel care m-a adus până aici în siguranță, și harul mă va duce acasă”. Din Peru: „Toți frații și toate surorile din adunare se roagă pentru fiul vostru Edward.” Un SMS din Anglia spune: „Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalm 46.10). De la adunarea noastră creștină din localitate de aici din Olanda: „Mulțumim lui Dumnezeu, că putem împărtăși cu El dorința inimii noastre. Dorința voastră și a noastră este ca Edward să devină sănătos”. Și așa mai departe. Este un lucru minunat, pe care l-am cunoscut deja de mult timp, că durerea și suferința îmbină împreună pe poporul lui Dumnezeu. Pare așa, că atunci este ocazia să spui ceva, să faci ceva, să exprimi că dragostea divină ne leagă pe noi creștinii.

Cum se vor sfârși toate acestea?

Dar noi am primit și alte mesaje. De la un prieten necreștin: „Vreau să-mi las mâinile împreunate pentru Edward”. Ce ai putea spune altceva, dacă ești fără Dumnezeu? Un altul a scris prietenește: „Familia mea și eu avem încredere absolută în Dumnezeu, că Edward se va însănătoși pe deplin”. Așa cum vă puteți gândi, o astfel de știre te face să te oprești și să meditezi: Este aceasta o veste de la Domnul pentru noi? Ar putea fi o veste bună. Pavel a spus ceva asemănător echipajului îngrozit și celor care călătoreau împreună cu el: „Și acum vă îndemn să fiți cu voie bună, pentru că nu va fi nici o pierdere a vieții vreunui dintre voi, ci numai a corăbiei” (Faptele Apostolilor 27.22-25). Asigurarea de încurajare a lui Pavel se baza pe o revelație deosebită: „Pentru că un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia Îi slujesc a stat lângă mine în noaptea aceasta, spunând: „Nu te teme, Pavele!”” Domnul ar putea și în zilele noastre să lucreze asemănător. Dar ar fi o inducere în eroare, dacă o astfel de asigurare s-ar da fără o revelație. Cu privire la veșnicie, vindecarea nu este totdeauna calea cea mai bună. În Evrei 11 citim despre bărbați și femei ai credinței care au suferit și au murit. În Psalmul 116.15 ni se spune chiar, că „Scumpă este în ochii Domnului moartea sfinților Săi”. Este posibil ca fiul meu să moară acum, sau în viitorul apropiat? Se poate întâmpla oricărui dintre noi. Dar acest drum poate și nu poate fi legat cu vindecarea trupului nostru rănit.

Încredere sau înțelegere

În prima dimineață de duminică după operație am simțit o dorință adâncă să caut prezența Domnului. Am vizitat o adunare creștină din apropierea spitalului. Serviciul divin a început cu binecunoscuta cântare pentru copii: „Dumnezeul meu este așa de mare, așa de tare și așa de puternic, că nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu meu”. Când ei au început să cânte, inima mea s-a umplut de frustrare, poate chiar de mânie. Alături de Edward sunt mulți alți copii, din al căror nas, gură, gât, piept și cap ies furtunuri. Dacă El poate, atunci de ce nu intervine? Pentru toate acestea să faci răspunzător păcatul lui Adam și al Evei, mi s-a părut ca o explicație academică lipsă de sens. Explicați aceasta părinților, al căror copil s-a născut cu leziuni cerebrale sau numai cu o jumătate de inimă luptă să supraviețuiască! Ce este mai exact această dragoste și atitudine prietenească, despre care noi cântăm așa de fericiți?

În timpul serviciului divin am ajuns să mă liniștesc. Pe parcursul anilor am învățat că întotdeauna când eu m-am simțit fricos, frustrat și dezamăgit de Dumnezeu, ceva necesita corectare în înțelegerea mea cu privire la Dumnezeu sau a căilor Sale. Noi dorim imagini simple pentru a explica „cum lucrează Dumnezeu”. Însă uneori imaginile nu corespund realității. Ele trezesc uneori așteptări false. Noi putem ignora sau respinge realitatea. Noi putem inventa explicații mici, simple. Sau noi putem învăța să trăim cu tensiunile și lucrurile de neînțeles. Este într-adevăr adevărat, că Dumnezeu este pe de o parte înțelept, plin de dragoste și bun și că „nu este nimic, pe care El să nu-l poată face”. Dar pe de altă parte este tot așa de adevărat că în lumea aceasta, așa cum o vedem și uneori o trăim, este prea multă suferință și nedreptate. Ar putea ambele să fie adevărate? Suntem noi constrânși să aprobăm pe unele și să tăgăduim pe celelalte? Adevărul rămâne adevărat, independent de ceea ce eu văd și trăiesc. Esențialul credinței este încrederea. Dacă noi nu vedem bine, dacă nu înțelegem, vom putea merge mai departe numai dacă avem încredere. Ne putem noi încrede în

Dumnezeu și Cuvântul Său? Isus a spus: „Să nu vi se tulbure inima; voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine!” (Ioan 14.1). Noi nu avem altă alegere, decât numai să ne încredem.

Hotărârea, „renunțarea” la cadouri

Două zile înainte de operație ședeam împreună cu Edward într-o duminică după masa la o oră de închinare în adunarea noastră creștină din Eindhoven. Ultima cântare mi-a atras atenția. Era cântarea lui Matt Redman, „Preamărit fie Numele Tău”. Este aproximativ simplu să urmezi 1 Tesaloniceni 5.16-18 și să te bucuri, să te rogi și să mulțumești Domnului „când soarele mă luminează” și în lume totul este așa cum ar trebui să fie. Dar nu este așa ușor, când drumul nostru este „marcat prin suferințe”. Cântarea se încheie cu cuvintele: „Tu dai și iei. Inima mea s-a hotărât să spună: „Domne, preamărit fie Numele Tău””.

Noi iubim pe cei patru copii ai noștri, dar din când în când soția mea și cu mine luăm o cameră la un hotel, unde suntem numai noi doi pentru o noapte sau două. Atunci avem timp să ne plimbăm, să discutăm, să ne odihnim și să ne bucurăm că suntem împreună. Cu o lună în urmă am fost în Gent în Belgia. În timpul serviciului nostru divin de dimineață ne-am gândit la posibilitatea că noi am putea „pierde” pe fiul nostru Edward. Insuficiența cardiacă înăscută însemna că noi aproape l-am fi pierdut la scurt timp după naștere. Copiii sunt încredințați părinților pentru un timp limitat. Noi îl avem de cincisprezece ani. S-ar putea ca acest timp să se apropie de sfârșit? Eram noi pregătiți să-l lăsăm să plece? Iov era un om drept, care se temea de Dumnezeu. După ce el a pierdut pe toți copiii lui, „a căzut la pământ și s-a închinat” și a zis: „Domnul a dat și Domnul a luat; binecuvântat fie Numele Domnului!” (Iov 1.21). În această dimineață ne-am hotărât să dăm înapoi lui Dumnezeu pe fiul nostru. Ne-am rugat cam așa: „Doamne, este dorința inimii noastre să-l mai avem mulți ani și să ne bucurăm de el. Tu ni l-ai dăruit. Noi Ți-l dăm înapoi. Dacă este voia Ta cea bună să ni-l încredințezi din nou, ne vom bucura! Te rugăm întărește-ne și dă-ne pacea Ta.” În timpul acestor ultime două săptămâni am trăit momente grele. Această rugăciune nu a micșorat durerea. Dar a liniștit dorința să ne revendicăm pretențiile și să-I prescriem lui Dumnezeu ce trebuie El să facă. Astăzi am petrecut cinci ore lângă el în unitatea de terapie intensivă. Mișcările lui sunt slabe și el este încă legat la un aparat care preia funcțiile inimii și plămânilor. Când am plecat de la el, l-am îmbrățișat cu duioșie și l-am încredințat Domnului, adevăratul lui Posesor.

Trebuie să fiți operat la inimă?

Cu aproximativ treizeci de ani în urmă, când fratele meu mai tânăr era de vârsta lui Edward, stătea paralizat într-un spital în Cali, în Columbia. Timp de trei luni a fost legat la un aparat care a preluat funcțiile inimii și plămânilor, ca să-l țină în viață. După aceea a urmat procesul treptat și lung de reabilitare. De câțiva ani soția lui, în vârstă de patruzeci de ani, suferă de scleroză multiplă înaintată. Ei au experiență cu „apele adânci”. Săptămâna trecută ne-a scris John un e-mai scurt: „Ne putem imagina cât de greu și sfâșietor este pentru voi în acest timp. În unele privințe mi se pare că voi trebuie să vă supuneți la tot felul de operații de inimă ... și probabil felul, pe care voi tocmai îl trăiți, este mult mai dureros decât acela pe care Eddie tocmai îl are.” Ar putea fi aceasta adevărat? Pare așa, că unele schimbări se desfășoară încet și uniform, altele dimpotrivă au nevoie de un fel de „criză” venită deodată. Scrisoarea continuă:

Voi toți veți fi schimbați lăuntric într-un fel pe care nu-l puteți descrie, și în timp ce aceasta are loc voi puteți fi ori întăriți ori suprasensibili. Uneori lucrurile pot fi dure, alteleor dimpotrivă total șterse. Siguranța de odinioară poate părea lipsită de încredere, și îndoiala actuală de nedepășit. S-ar putea ca voi să balansați între sentimentul că totul este neînsemnat și lipsit de sens, și extrema cealaltă, să acordați valoare celor mai mici lucruri, păreri și întâmplări, pe care voi în mod normal nici nu le băgați în seamă.” Moise a avut parte de „operația de inimă” în pustie, Ana, pe când nu avea copii și își dorea un copil, Pavel, când a ajuns orb în Damasc. Nimeni nu se decide de bună voie pentru o „operație de inimă”. Însă uneori avem nevoie de ea. Și Tatăl nostru iubitor știe aceasta.

Să ne așteptăm la copaci căzuți

În apropierea acestui spital este un parc frumos. El are o potecă, care conduce prin pădure, de-a lungul unui lac și peste o mlaștină. Un copac mare, căzut la pământ ne-a atras atenția. Constructorii potecii s-au hotărât să construiască câteva trepte suplimentare, ca să permită pelerinilor să se cațere peste acest copac. Din când în când se petrec lucruri nedorite și cu timpul pot fi refăcute, corectate sau readuse în starea veche. Însă uneori Dumnezeu lucrează sau permite să aibă loc lucruri care nu pot fi revocate. Poate fi vorba de un accident sau de o anumită experiență traumatică în trecutul nostru, ca urmare a păcatului propriu sau a păcatului altuia, sau de o îngrădire a sănătății, sau de pierderea a ceva sau a cuiva, pe care l-am iubit mult. Uneori poate un cutremur de pământ, o furtună sau o rafală puternică de vânt să fie cauza pentru care un copac uriaș este trântit la pământ. Este așa cum a observat împăratul Solomon: „și dacă un copac cade spre sud sau spre nord, în locul unde cade copacul, acolo va rămâne” (Eclesiastul 11.3). Noi ne putem petrece viața încercând să îndreptăm iarăși acest copac care nu poate fi mișcat. Noi putem înceta să creștem, să înaintăm, putem înceta să fim o binecuvântare pentru alții – și să trăim într-o lume ireală a dorințelor, viselor și amintirilor. Sau ne putem decide să acceptăm urmările faptului că trăim într-o lume decăzută: regretăm, când devenim conștienți de un păcat; iertăm, când cineva a păcătuit împotriva noastră; mulțumim Domnului pentru darurile pe care le-am avut și pentru acelea pe care mereu le avem; ne încadrăm în noul capitol al istoriei vieții noastre și acceptăm viața. Noi trebuie să învățăm să ne bucurăm de viață, așa cum este ea – chiar și cu multele ei îngrădiri, ea rămâne un dar al lui Dumnezeu.

Încheiere

Astăzi suntem încă solicitați să trecem prin „ape adânci”. Probabil ne rugăm, așa cum s-a rugat împăratul David: „Ascultă, Dumnezeule, strigătul meu, ia aminte la rugăciunea mea ... strig către Tine cu inima mâhnită, și zic: Mă vei conduce pe o stâncă mai înaltă decât mine” (Psalmul 61.1-2). Domnul rămâne aproape de noi. El este stânca. Să ne ținem de El! „Scapă-mă, Dumnezeule, căci apele mi-au pătruns până la suflet. Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține; am intrat în vârtoare, șuvoiul trece peste capul meu” (Psalm 69.1-2). Promisiunile Domnului sunt sigure și de nezdruccinat – El ar trebui să ne fie temelia noastră tare. Curând se va termina călătoria noastră. În Casa Tatălui nostru niciodată nu va fi nedreptate, niciodată nu va fi durere, niciodată nu vor fi lacrimi și nu vor exista despărțiri. Însă noi suntem încă aici!

Postscript: Ne-a hotărât să scriem aceste gânduri și să le dăm mai departe, în timp ce el este încă în unitatea de terapie intensivă. Ele nu se vor schimba, independent ce se va întâmpla cu fiul nostru. După mulți ani, soția mea și cu mine le vom citi din nou. Ele ne vor aminti de propria noastră „operație de inimă” și ne vor pregăti pentru viitoarele „ape adânci”. Căci noi suntem creaturi care uită. Dacă Edward le va citi vreodată, atunci să-i amintească că viața aceasta este un dar foarte deosebit al lui Dumnezeu și că Domnul a folosit suferința și chinul lui ca să lucreze în viața multora dintre noi. Și dumneavoastră, iubite cititor! ... fie ca și dumneavoastră (prin această relatare) să fiți provocați, să fiți mai bine pregătiți și încurajați.

(Publicat prin amabilitatea și permisiunea www.soundwords.de)